

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/2/2025
Identifikačné číslo spisu:	1324203610
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1324203610.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., a členiek senátu JUDr. Ivany Nemč ekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu HONGKONG SANTA HOLDING LIMITED, so sídlom ROOM NO. 137, 8/F, ETON TOWER 8, HYSAN AVENUE CAUSEWAY BAY, Hong Kong (HK), zastúpeného ULC Čarnogurský s.r.o., Tvarožkova 5, Bratislava, IČO: 35 975 016, proti žalovaným 1/ Bike Mate s.r.o., Dlhá 248/43, Senica, IČO: 36 263 931, zastúpenému advokátskou kanceláriou Barger Prekop s.r.o., Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 869 724 2/ Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 5, Bratislava, IČO: 36 857 513, 3/ DEMA Senica, a.s., Dlhá 248/43, Senica, IČO: 36 244 490, zastúpenému JUDr. Ľubomírom Polákom, advokátom Hurbanova 18, Senica, účastník združenia POLÁK & PARTNERS, advokátska kancelária, Hurbanova 18, Senica, 4/ Huijser & Smit B.V., Centrumbaan 70, 2841 MH, Moordrecht, Holandsko, IČO (KVK číslo): 69397848, o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, v konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. 61Cb/75/2024, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/108/2024-569 zo dňa 30. augusta 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Žalovanému 3/ a 4/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 61Cb/75/2024-368 zo dňa 4.6.2024, v prvom výroku zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaní 1/ a 3/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a posledným výrokom rozhodol, že žalovaným 2/ a 4/ náhradu trov konania nepriznáva.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia

domáhal, aby:

„1. Súd uložil žalovaným 1/ až 3/ zákaz nakladať s tovarom priamo nadobudnutého od žalobcu alebo od osôb s ním personálne prepojených; najmä žalovaní 1/ až 3/ nemôžu uvedený tovar predať, darovať, alebo inak scudziť, zaťažiť, zbaviť sa držby, odovzdať, zameniť, zničiť, založiť, dať do prenájmu alebo prepožičať akejkoľvek tretej osobe.

2. Súd uložil žalovaným 1/ až 3/ zákaz nakladať s tovarom podľa špecifikácie uvedenej v dôkaze č. 23 tohto návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, najmä žalovaní 1/ až 3/ nemôžu tovar podľa špecifikácie uvedenej v dôkaze č. 23 tohto návrhu predať, darovať, alebo inak scudziť, zaťažiť, zbaviť sa držby, odovzdať, zameniť, zničiť, založiť, dať do prenájmu alebo prepožičať akejkoľvek tretej osobe.

3. Žalovaným 1/ až 3/ sa zakázal tovar priamo nadobudnutý od žalobcu alebo od osôb s ním personálne prepojených používať, sú povinní tovar priamo nadobudnutý od žalobcu alebo od osôb s ním personálne prepojených skladovať a chrániť tak, aby nedošlo k zníženiu jeho hodnoty, sú povinní zabrániť a predchádzať škodám na tovare a zabrániť odcudzeniu.

4. Žalovaným 1/ až 3/ sa zakázal tovar podľa špecifikácie uvedenej v dôkaze č. 23 tohto návrhu používať, sú povinní tovar podľa špecifikácie uvedenej v dôkaze č. 23 skladovať a chrániť tak, aby nedošlo k zníženiu jeho hodnoty, sú povinní zabrániť a predchádzať škodám na tovare a zabrániť odcudzeniu.

5. Žalovanému 2/ sa zakázal uplatniť si záložné práva zapísané v Notárskom centrálnom registri záložných práv pod spisovou značkou NCRzp 35393/2023, ako aj prijímať platby získané scudzením predmetu zálohu.

6. Žalovanému 3/ sa zakázal uplatniť si záložné práva zapísané v Notárskom centrálnom registri záložných práv pod spisovými značkami NCRzp 37494/2023, NCRzp 36166/2023 a 36161/2023, ako aj prijímať platby získané scudzením predmetu zálohu.

7. Žalovanému 4/ sa zakázal prevziať bicykle a komponenty v dôkaze č. 23 od ľubovoľnej osoby, scudziť alebo prediť tieto bicykle a komponenty tretím osobám.

8. Dôkaz č. 23 je neoddeliteľnou súčasťou tohto neodkladného opatrenia.

príkaz na zablokovanie účtov

9. Súd nariadil zablokovanie účtov žalovaného 4/ v banke D., Holandsko, najmä na účte IBAN M., a to do výšky 500.000 EUR.

10. Žalovaní 1/ až 4/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia a konania o európskom príkaze na zablokovanie účtov vrátane trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu v rozsahu 100 %.“

3. Žalobca tvrdil, že účelom navrhovaného neodkladného opatrenia je zamedzenie vzniku nenávratnej ujmy žalobcu a ohrozenie a zmarenie predaja bicyklov vo vlastníctve žalobcu počas cyklistickej sezóny roka 2024. Žalobca mal za to, že je nevyhnutné poskytnúť mu okamžitú efektívnu súdnu ochranu vydaním neodkladného opatrenia, pretože žalovaný 1/ má tovar aj peniaze žalobcu. V prípade, ak súd nariadením neodkladného opatrenia neposkytne žalobcovi dočasnú ochranu ohrozených práv, tento následok bude svojou povahou nemenný a žalobcovi bude hroziť ďalšia škoda spôsobená protiprávnym konaním žalovaných.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia treba zamietnuť. V konaní mal síce osvedčenú existenciu právneho vzťahu medzi sporovými stranami (t. j. medzi žalobcom a žalovanými 1/ až 4/), avšak povaha vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ zostala sporná. Žalobcovi sa nepodarilo dostatočne spoľahlivo osvedčiť existenciu potreby vyžadujúcej si bezodkladnú úpravu pomerov medzi ním a žalovanými 1/ až 4/. Bolo úlohou žalobcu presvedčiť súd o potrebe bezodkladne upraviť pomery strán tvrdeniami (dôkazmi), z ktorých by bolo možné identifikovať hrozbu škody či inej ujmy, čo žalobca neosvedčil. Jeho argumentácia, že ak žalovaný 1/ prevedie všetky bicykle alebo ich veľkú časť na tretie osoby a obdrží odplatu, ktorú si ponechá, resp. minie, prípadne prevedie žalovaným 2/ a 3/, žalobca stratí možnosť získať späť bicykle alebo ich protihodnotu, nebola podľa súdu prvej inštancie dostatočná ani preukazujúca bezodkladnosť potreby úpravy pomerov sporových strán v navrhovanom znení neodkladného opatrenia.

5. Žalobca ani neosvedčil to, že je vlastníkom tovaru, t. j. bicyklov a ich komponentov, keď nepredložil

žiadny dôkaz, že zaplatil za akékoľvek bicykle alebo komponenty sumu 1.158.691,44 eur. Takýmto dôkazom nemôže byť súpis komponentov bicyklov, pretože neodkazuje na žiadne bicykle a vo vzťahu k sporným komponentom neobsahuje žiadne údaje o ich údajných nákupoch zo strany žalobcu od tretích osôb. Taktiež petit neodkladného opatrenia je podľa súdu prvej inštancie neurčitý a nevykonateľný; nevyhovujúci ani testu proporcionality.

6. Súd prvej inštancie napokon uviedol, že žalobca si mal príslušný nárok uplatniť žalobou vo veci samej, pričom jeho postup považoval za neprípustné obchádzanie zákona domáhaním sa nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 330 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) vo veci vyžadujúcej si riadne dokazovanie.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení § 255 ods. 1 CSP. Žalovaným 1/ a 3/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Súd prvej inštancie náhradu trov konania žalovaným 2/ a 4/ proti žalobcovi nepriznal, pretože im v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

8. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 2Cob/108/2024-569 zo dňa 30.8.2024, v prvom výroku napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Druhým výrokom priznal žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu a posledným výrokom žalovanému 3/ a 4/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, konštatujúc správnosť jeho dôvodov. Odvolateľ namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý mal spočívať v tom, že postupoval v rozpore so zmyslom a účelom úpravy neodkladného opatrenia, keď si pri rozhodovaní osvojil argumenty žalovaného 3/. Odvolací súd tu poukázal na § 329 ods. 1 veta prvá CSP, podľa ktorého právna úprava umožňuje súdu vyhodnotiť v konkrétnej veci, či rozhodne bez vylúchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania, alebo tieto procesné úkony považuje za potrebné vykonať a aj ich vykonať. Až veta druhá § 329 ods. 1 CSP upravuje postup odvolacieho súdu po rozhodnutí o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolací súd túto námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

10. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu, že súd prvej inštancie aplikoval nesprávny dôkazný štandard tým, že od žalobcu vyžadoval preukázanie, a nie iba osvedčenie ním tvrdených skutočností, pričom zásada kontradiktórnosti sa pri neodkladnom opatrení neaplikuje. Odvolací súd poukázal na istú terminologickú nepresnosť písomného vyhotovenia napadnutého rozhodnutia, pričom však z obsahu ako celku jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie, ale skúmal, či žalobca osvedčil ním tvrdené skutočnosti.

11. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že by súd prvej inštancie podmieňoval nevydanie neodkladného opatrenia tým, že si žalobca neuplatnil nárok vo veci samej. Súd prvej inštancie návrh zamietol z dôvodu, že žalobca neosvedčil už prvý predpoklad nariadenia neodkladnej úpravy pomerov strán, a to existenciu práva, ktorého bezodkladnej ochrany sa žalobca domáhal a zároveň dospel k záveru, že ustálenie skutkového stavu vyžaduje vykonanie dokazovania spôsobom zodpovedajúcim úprave v CSP pre kontradiktórne konanie a presahuje tak rámec konania o nariadení neodkladného opatrenia.

12. Odvolací súd konštatoval, že v danom prípade žalobca podal na súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania vo veci samej a napriek tomu, že v obsahu návrhu dôvodil, že navrhované neodkladné opatrenie je len dočasným opatrením, v návrhu ani netvrdil, že sa mieni domáhať akéhokoľvek nároku žalobou vo veci samej. Ak žalobca argumentuje, že súd prvej inštancie nebral do úvahy, že do času právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej žalovaný 1/ nebude disponovať majetkom, z ktorého by žalobca mohol uspokojiť svoje nároky, tak ani v rámci odvolacej argumentácie neuviedol, či sa vôbec mieni domáhať nároku vo veci samej, ani neuviedol akého

konkrétneho nároku sa mieni domáhať. Ak sa teda žalobca domáha neodkladnej úpravy pomerov strán do času právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, potom ani neosvedčil, či navrhované obmedzenie súvisí s nejakým jeho právom, ktorého ochrany sa mieni domáhať žalobou vo veci samej, a ku ktorému by malo byť proporcionálnym obmedzením. Ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, nemusí vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej len vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami sporu v zmysle § 336 ods. 1 CSP. Preto bol správny záver súdu prvej inštancie, že v posudzovanej veci bolo potrebné nárok žalobcu uplatniť žalobou vo veci samej, nakoľko nebolo možné nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 330 ods. 2 CSP vo veci vyžadujúcej si riadne dokazovanie.

13. K namietanému vyhodnoteniu testu proporcionality súdom prvej inštancie, odvolací súd uviedol, že vznik škody a tiež námietku nesprávneho vyhodnotenia potreby neodkladnej úpravy pomerov žalobca odôvodňuje skutkovými tvrdeniami, že pokiaľ nie je schopný dodať svojim klientom bicykle na začiatku jari 2024, títo ich nedokážu predat' svojim zákazníkom a následne stornujú objednávky alebo neobjednávajú ďalšie bicykle od žalobcu, stanú sa nepredajné, žalobcovi tým vzniká veľká strata, v deň podania návrhu údajne dosahujúca milióny eur, tak ide špekulácie a hypotetické úvahy, ktoré nemajú oporu v skutkovom stave tvrdenom žalobcom a ani neboli ničím osvedčené. Žalobca vyčíslil tvrdenú škodu sumou 1.158.691,44 eur, pričom táto by mala byť osvedčená dôkazom označeným „Súpis komponentov bicyklov zaplatených žalobcom a dovezených do prevádzky žalovaného 1/ s uvedením faktúry, ktorou boli vyúčtované žalovanému 1/“ (ďalej „súpis“). Ak žalobca uvádza, že bicykle sa reálne môžu predat' na území EÚ iba počas letných mesiacov 2024, následne stratia celú svoju hodnotu a budú na území EÚ nepredajné a vznikla mu škoda minimálne vo výške colnej hodnoty bicyklov a ich komponentov, ktorú musel žalobca zaplatiť pri nákupe, ani toto tvrdenie žalobca neosvedčil. Samotný zoznam fakturovaných súm dodávateľov komponentov v súpise neosvedčuje vznik ani výšku škody na strane žalobcu a aj prijatie prípadného záveru, že žalobcovi ním tvrdená škoda vznikla, by vyžadoval riadne dokazovanie presahujúce možnosti konania o nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca sa domáha voči žalovaným 1/ až 3/ časovo neobmedzeného zákazu nakladať s tovarom a uloženia povinnosti ho skladovať a chrániť, požadované neodkladné opatrenie tak nemá žiaden súvis so zamedzením vzniku škody titulom nepredajnosti bicyklov po skončení letnej sezóny 2024, ani potenciál byť účinným prostriedkom zabránenia vzniku škody z takéhoto žalobcom tvrdeného dôvodu.

14. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie, že žalobca neosvedčil skutočnosť, že je vlastníkom tovaru (bicyklov a ich komponentov). Odvolacia argumentácia žalobcu, že žalobca ani žalovaný 1/ nespochybňujú vlastníctvo bicyklov, preto mal súd prvej inštancie postupovať podľa § 151 CSP, je v rozpore s obsahom spisu. Naopak, žalovaný 1/ vo vyjadrení k návrhu uviedol, že je faktom, že on je vlastníkom sporných komponentov, išlo o štandardné dodávky tovaru v zmysle § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka; t. j. priebežne uzatvárané kúpne zmluvy so žalovaným 1/ ako kupujúcim. Ak by súd posúdil právne vzťahy medzi osobami zo Skupiny WS a žalovaným 1/ ako zmluvy o dielo spočívajúce v montáži bicyklov podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, dodávky komponentov žalovanému 1/ by predstavovali dodávky vecí určených na vykonanie diela, ktoré obstarali objednávateľia podľa § 539 a § 540 Obchodného zákonníka a o vlastníctve žalovaného 1/ k vyrobeným bicyklom nemožno mať žiadne racionálne pochybnosti, keď žalovaný 1/ priebežne nadobúdala vlastníctvo k vyrábaným bicyklom najneskôr momentom spracovania príslušných komponentov, keď sa stávali novými vecami. Odvolací súd vyhodnotil skutkové tvrdenia žalobcu, z ktorých malo vyplývať osvedčenie záveru o jeho vlastníckom práve k tovaru, ako nekonzistentné. Zo žalobcom opísaného skutkového stavu nebolo možné vlastníctvo žalobcu posúdiť ako osvedčené a dokazovanie o charaktere zmluvného vzťahu, zmluvnom type a vlastníckom práve v posudzovanej veci presahuje rámec konania o nariadenie neodkladného opatrenia.

15. Ďalej uviedol, že z odvolacej argumentácie žalobcu, že súčiastky sú označené ochrannou známkou žalovaného 4/, jej vlastníkom je žalovaný 4/ a ochranná známka žalovaného 4/ sa napáľuje v Číne, nebolo súdu zrejmé, aký má uvedené tvrdenie vzťah k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keď práva z ochrannej známky nie sú predmetom konania. Zároveň odvolací súd akcentoval, že žalobcom tvrdené vlastnícke právo značne relativizuje aj skutočnosť, že v ďalšom prebiehajúcom konaní pred Okresným

súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 36Up/925/2024 vedenom voči rovnakému subjektu, ktorý je žalovaným 1/ v tomto konaní, tvrdí vlastnícke právo k rovnakým hnutelným veciam obchodná spoločnosť EPOCH POWER TECHNOLOGY CO., LIMITED, ktorá preukazuje svoje právo takmer identickým zoznamom, ktorý obsahuje súpis komponentov zaplatených spoločnosťou EPOCH POWER TECHNOLOGY CO., LIMITED a dovezených do prevádzky žalovaného 1/, a ktorý je prílohou návrhu v konaní spis. zn. 36Up/925/2024. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že obe spoločnosti vystupujúce v procesnom postavení žalobcu sú v oboch konaniach zastúpené rovnakým právnym zástupcom.

16. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že špecifikácia vecí žalobcom len s odkazom na prílohu 23 návrhu ich neumožňuje presne identifikovať tak, aby bola vylúčená zámena za iné, a aby bolo prípadné rozhodnutie aj vykonateľné. Naviac, tento dôkaz nie je vyhotovený v úradnom jazyku a obsahuje označenie položiek len generickým termínom, nezodpovedá požiadavkám určitosti riadne materiálne vykonateľného petitu. Ak sa obmedzenia majú týkať aj tovaru, ktorý žalovanému 1/ dodali „osoby personálne prepojené so žalobcom“, ani takéto opísanie tovaru nespĺňa požiadavku vykonateľnosti, nie je vôbec jasné, ktoré osoby to majú byť. Odvolací súd tiež dodal, že vo vzťahu k žalovanému 2/ a 3/ sa žalobca domáha uloženia povinnosti skladovať a chrániť tovar, ale v návrhu netvrdil a ani ničím neosvedčil, že akýkoľvek tovar majú títo žalovaní v držbe, tvrdil, že komponenty a bicykle zadržiava žalovaný 1/.

17. Žalobca odvolaním napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu, v obsahu odvolania ale voči zamietnutiu v časti návrhu na nariadenia príkazu na zablokovanie účtov žalovaného 4/ neuviedol žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie v tejto časti za nesprávne, preto odvolací súd odvolanie v tejto časti vyhodnotil ako nedôvodné. K namietanému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol, ktoré konkrétne ďalšie, t. j. nové doposiaľ neuplatnené prostriedky procesného útoku, by nimi mali byť, netvrdil a neosvedčil, že ich bez vlastnej viny nemohol predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolanie v tejto časti odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Odvolací súd neprihliadol pri rozhodovaní na podanie žalobcu zo dňa 26.8.2024 a na listinný dôkaz „Informácia z vykonanej živnostenskej kontroly žalovaného 1/ zo dňa 23.8.2024“, nakoľko nemali súvis s predmetom konania. Odvolací súd pri rozhodovaní neprihliadol na argumentáciu odvolateľa, že sa súd prvej inštancie nezaoberal ekonomickým a personálnym prepojením žalovaného 1/ a ž 3/, nakoľko žalobca neosvedčil, aký majú uvedené skutkové okolnosti vzťah k posúdeniu splnenia predpokladov pre neodkladnú úpravu pomerov strán súdom.

18. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/ a žalovanému 2/ odvolací súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovanému 3/ a žalovanému 4/ vznik trov zo spisu nevyplynul, preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že im voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

19. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil podľa § 420 písm. f) CSP a zároveň podľa § 421 písm. a) CSP navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby ho zmenil tak, že návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a zaviazal žalovaných na náhradu trov konania žalobcu v plnom rozsahu.

20. Dovolateľ považoval právne závery obsiahnuté v odvolacom rozhodnutí za závery majúce základ v nesprávnom právnom posúdení, nesprávne vyhodnotenom skutkovom stave, pričom ide o závery arbitrárne, svojvoľné a v rozpore s reálnym skutkovým stavom. Dovolateľ mal za to, že v návrhu na nariadenie neodkladného oparenia riadne a dostatočne opísal skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov a opísal skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana.

21. Podľa dovolateľa súdy nižších inštancií zamietli návrh žalobcu z dôvodu údajného nedostatočného preukázania vlastníckeho práva ku sporným komponentom, čo podľa dovolateľa kladie neprimeraný dôraz na otázku vlastníctva. Namietal, že žalovaný 1/ nekoná v dobrej viere a vykresľuje žalobcu ako nevlastníka predmetných komponentov, a zároveň koná v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, na ktorú skutočnosť odvolací súd neprihliadol.

22. Ďalej namietal, že odvolací súd nemal zohľadniť materiálne posúdenie podľa § 336 ods. 1 CSP, poukazujúc na bod 59. odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia. Uviedol, že skutočnosť, že žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia netvrdil (alebo neuviedol), že sa mieni domáhať akéhokoľvek nároku žalobou vo veci samej, neznamena, že žalobca nemá nárok na dočasnú úpravu pomerov, pričom podporne poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 458/2022 z 24.11.2022. Podľa dovolateľa odvolací súd mohol trvanie neodkladného opatrenia nariadiť a časovo ohraničiť, a poučiť žalobcu o možnosti podať žalobu vo veci samej a o právnych následkoch s tým spojených podľa § 337 ods. 1 a 2 CSP, čo však neurobil.

23. Dovolateľ ďalej argumentoval, že na účely neodkladného opatrenia žalobca nepotrebuje dokázať svoje právo s rovnakou mierou presnosti ako v hlavnom konaní, pričom postačuje, ak predloží dôkazy, ktoré robia jeho nárok pravdepodobným. Súdy nižších inštancií nevenovali dostatočnú pozornosť riziku, že žalovaný 1/ nebude disponovať majetkom, z ktorého by žalobca mohol uspokojiť svoje nároky. Tvrdil, že súd nepreskúmal, či absencia neodkladného opatrenia (ne)ohrozuje majetok žalobcu, a tým aj možnosť uplatnenia jeho práv. Poukázal na hroziacu ujmu, ktorá má spočívať v tom, že žalovaný 1/ (a z dôvodu konkurzu ani žalovaný 4/) nebudú mať v čase rozhodnutia vo veci samej majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť nárok žalobcu. Uviedol, že žalobca v návrhu jasne poukázal na ohrozenie svojho majetku, čo malo byť podľa neho hlavným kritériom pri posudzovaní neodkladného opatrenia.

24. Nestotožnil sa s názorom odvolacieho súdu, že už na účely neodkladného opatrenia je potrebné preukázať právo v plnom rozsahu. Mal za to, že stačí osvedčiť právo, a teda názor odvolacieho súdu, že neodkladné opatrenie nie je možné nariadiť vo veci vyžadujúcej si riadne dokazovanie, považuje za nepresný, pretože v praxi sa neodkladné opatrenia vydávajú v situáciách, kde dôkazná situácia bude vyriešená až neskôr. Tu podporne poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/44/2013.

25. Ďalej namietal, že odvolací súd neprihliadal na možnú hospodársku škodu žalobcu z nepredajnosti bicyklov po sezóne 2024 a vplyvu novej regulácie. Žalobca uviedol, že ide o sezónny tovar s dizajnom a technickými normami prispôbenými danej sezóne, pričom akékoľvek oneskorenie spôsobí jeho zastaranie a bicykle budú nepredajné. Odvolací súd podľa dovolateľa nadmieru zúžil analýzu na otázky vlastníckeho práva, pričom ignoroval naliehavosť situácie a hrozbu hospodárskych škôd žalobcu. Mal za to, že na predložený skutkový stav sa majú aplikovať ustanovenia o mandátnej zmluve podľa Obchodného zákonníka (§ 566 a nasl), s čím sa odvolací súd nezaoberal. Dovolateľ mal zároveň za to, že na predložený skutkový stav nemožno aplikovať ustanovenia o zmluve o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Uviedol, že žalobcovo vlastnícke právo je nesporné a hodnoverne preukázané, a posúdenie vlastníckeho práva odvolacím súdom je arbitrárne a svojvoľné, porušujúce zásadu denegatio iustitiae a iura novit curia.

26. Na záver poukazoval na nesprávnosť vyhodnotenia významu doručenia písomnosti žalovanému 4/ odvolacím súdom (bod 48. odôvodnenia), majúci za to, že znevýhodneným tu je žalobca, nakoľko odvolací súd sa zbavil svojej povinnosti, keď uviedol, že doručoval návrh na nariadenie neodkladného opatrenia len žalovaným 1/ až 3/ so sídlom v SR a nie žalovanému 4/, pričom mal formalisticky odkázať na zásadu hospodárnosti. Tvrdil, že práve možné vyjadrenie žalovaného 4/ v konaní malo zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci, pričom škoda žalobcovi neustále narastá aj z dôvodu, že žalovaný 4/ vyhlásil konkurz. Zhrnul, že odvolací súd sa obmedzil vo svojich záveroch na konštatácie záverov súdu prvej inštancie bez logického vysvetlenia zistených skutočností s použitím súvisiacich právnych ustanovení, a zároveň sa odvolací súd dostatočne nezaoberal materiálňým významom skutkových tvrdení, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie.

27. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1/ s návrhom, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol a žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

28. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný 2/ uvádzajúc, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu podľa § 447 CSP odmietol, resp. zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému 2/.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario), dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok dovolateľa treba odmietnuť [§ 447 písm. c) CSP].

30. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

31. Dovolací súd prvotne v preskúmvanej veci musel vyriešiť povahu rozhodnutia, či uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a to aj s ohľadom na tvrdenia žalobcu uvedené v jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

32. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) sa zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/157/2017).

33. Konanie o neodkladnom opatrení pred začatím konania vo veci samej sa končí právoplatným rozhodnutím, ktorým sa neodkladné opatrenie nariadilo, prípadne bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý alebo odmietnutý. V takom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia, prípadne o zamietnutí alebo odmietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia predstavuje rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), keďže ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, v dôsledku ktorého skončilo samostatné konanie o veci vymedzenej návrhom žalobcu.

34. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade dovolanie podané proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v prípade, keď nebola podaná žaloba vo veci samej (t.j. ide o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí), je dovolanie prípustné výlučne v prípade existencie niektorej väd zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 CSP.

35. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval primárne z § 420 písm. f) CSP, nakoľko mu ako žalobcovi dovolací súd mal nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a tiež nesprávne vyhodnotil skutkový stav, na základe čoho dospel k arbitrárnym záverom. Tiež, že odvolací súd sa nevysporiadal s

argumentáciou žalobcu vo vzťahu k ním uvádzaným skutočnostiam, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a nepreskúmateľné.

36. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu skutočne došlo.

37. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky sa už viackrát vo svojich skorších rozhodnutiach vyjadrili, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03 a napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/129/2018, 3Cdo/162/2018).

38. Pokiaľ teda dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, tak dovolací súd zdôrazňuje, že ide o dôvody zmätočnosti, spočívajúce v procesných pochybeniach v procesnom postupe súdu/súdov, ktoré sa musia vyznačovať určitou intenzitou, mierou závažnosti, ktorú je potrebné taktiež odôvodniť (§ 431 CSP).

39. So zreteľom na vyššie uvedené, dovolací súd posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym, nezákonným postupom odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie, bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

40. Ohľadom tvrdenej arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že za arbitrárne sa považuje súdne rozhodnutie založené na svojvôli či ľubovôli súdu, neopierajúce sa o zákon. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozhodnutia, nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí.

41. Vo vzťahu k námietke o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, dovolací súd z tohto hľadiska preskúmal nielen rozhodnutie odvolacieho súdu, ale vzhľadom na jeho potvrdzujúci charakter aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže z hľadiska nimi uvádzaných dôvodov tvoria celok.

42. Pokiaľ ide o náležitosti odôvodnenia písomne vyhotoveného rozsudku odvolacieho súdu, zákonnú úpravu obsahuje ustanovenie § 393 CSP. Z druhého odseku tohto ustanovenia vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 CSP tým nie sú dotknuté.

43. Z obsahu dovolania v zásade možno vyvodit', že dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu ako nesprávny procesný postup v podstate to, že sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že vec neposúdil podľa predstáv žalobcu, a teda vo výsledku, že ním napadnuté prvoinštančné rozhodnutie nezmenil.

44. V danom prípade podľa dovolacieho súdu už z rozhodnutia súdu prvej inštancie zreteľne vyplýva, že súd sa zaoberal pre vec podstatnou argumentáciou strán, aplikoval príslušné právne normy a ich interpretáciu v danom prípade vysvetlil v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom zreteľne vyjadril dôvody, pre ktoré nebolo možné vyhovieť návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, so

správnosťou záverov ktorých sa stotožnil aj odvolací súd. Oba sudy nižšej inštancie uzavreli, že žalobca neosvedčil už základný predpoklad pre rozhodnutie súdu o nariadení neodkladného opatrenia, a to dôvodnosť a trvanie (existenciu) práva, ktorému sa má poskytnúť ochrana, rovnako tak v danej veci neosvedčil vlastnícke právo ku komponentom a bicyklom a potrebu neodkladnej úpravy pomerov. Odvolací súd zdôraznil, že neodkladné opatrenie nie je bežným nástrojom zabezpečenia práva, jedná sa o výnimočný prostriedok zasahujúci vtedy, ak je zo strany žalobcu osvedčená naliehavosť bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu, nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, pričom žalobca neosvedčil existenciu elementárnych požiadaviek nevyhnutných pre nariadenie ním požadovaného neodkladného opatrenia. Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnuť, ako aj pre skutočnosť, že žalobcom vymedzené petity boli neurčité a nevykonateľné, pričom zároveň ustálenie skutkového stavu by vyžadovalo vykonanie dokazovania spôsobom predpísaným CSP, ktoré presahuje rámec konania o nariadení neodkladného opatrenia.

45. Obrana žalobcu spočívajúca v tvrdení o preukázaní jeho vlastníctva k bicyklom, resp. komponentom, ako aj argumentácia o hroziacej ujme, bola len v rovine všeobecných tvrdení. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vyjadril k argumentácii a námietkam žalobcu, ako aj k dôvodom, pre ktoré sa priklonil k argumentácii žalovaných ohľadom neosvedčenia existencie nároku, ktorému mala byť neodkladným opatrením poskytnutá ochrana. Tiež sa vyjadril k hrozbe škody na strane žalobcu, vlastníctvu bicyklov a komponentov ako aj k nedostatku samotného petitu návrhu (viď body 56. až 62. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Odvolací súd sa s argumentami a námietkami žalobcu v dostatočne miere vysporiadal, uznesenie odvolacieho súdu je zrozumiteľné, dáva odpovede na zásadné otázky prejednáwanej veci, pričom odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorú vyhodnotil ako správnu.

46. Dovolací súd zároveň poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/95 zo dňa 16.3.2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor, nezakladá vadu podľa § 420 písm. f) CSP. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril ústavný súd ďalej tak, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy SR (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

47. Rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií z hľadiska ich odôvodnenia nevykazujú znaky arbitrárnosti či nepreskúmateľnosti z hľadiska obsahovej či logickej nekonzistentnosti alebo rozporu s príslušnou zákonnou úpravou Civilného sporového poriadku, a teda naplnenia podmienky nesprávneho procesného postupu takej intenzity, ktorá by vo svojom dôsledku niesla so sebou vadu zmätočnosti konania z dôvodu porušenia práva strany na spravodlivý proces a vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, a tým ani prípustnosti a dôvodnosti dovolania.

48. Dovolací súd ešte k námietke arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia uvádza, že za arbitrárne dovolateľ v podstate považuje rozhodnutie aj v súvislosti s tým, že oba sudy nižších inštancií sa nemali zaoberať všetkými pre vec podstatnými skutkovými a právnymi otázkami. Tieto námietky dovolateľa v zásade predstavujú jeho polemiku s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu ako aj nespokojnosť s rozhodnutím, uvedené však prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Relevantné v danom prípade bolo, že odvolací súd sa argumentáciou žalobcu dostatočne zaoberal, čo zreteľne vyjadril v odôvodnení rozhodnutia. To, že sa žalobca s posúdením veci odvolacím súdom, jeho závermi, samotným rozhodnutím a jeho dôvodmi nestotožnil, nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

49. Dovolateľ v podstate v dovolaní zopakoval celú svoju argumentáciu predostretú v konaní pred súdmi nižších inštancií, s ktorou sa tieto v rozsahu relevantnom pre rozhodnutie zaoberali a dostatočne premietli do odôvodnení svojich rozhodnutí. Dovolací súd len pripomína, že nie je treťou inštanciou, ktorá by sa mala resp. mohla opakovane zaoberať všetkými skutkovými a právnymi otázkami, ale účelom dovolania ako výnimočného opravného prostriedku je v danom prípade podľa vymedzenia daného dovolaním (§ 440 CSP) identifikovať a napraviť zistené procesné pochybenia najzávažnejšieho charakteru, dosahujúce až ústavnoprávny rozmer.

50. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. c) CSP.

51. K dovolateľom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu dovolací súd konštatuje, že dovolanie v danej veci podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné nie je, a to s poukazom na § 421 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia alebo uznesenie, ktorým bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý je uvedené pod písm. d) a uznesenie, ktorým bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odmietnutý uvedené pod písm. b)).

52. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že prípustnosť dovolania z dôvodov podľa § 421 ods. 1 CSP proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zamietajúce návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. d) CSP.

53. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) odmietol.

54. V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu. Nárok na náhradu trov dovolacieho konania žalovaným 3/ a 4/ nepriznal, keďže im žiadne nevznikli. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

55. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.